

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J.**, bývajúcí v **K.**, **K.**, zastúpený **Beňo & Partners**, advokátska kancelária, s. r. o. so sídlom v Poprade, Námestie svätého Egídia 93, proti žalovanému: **FINCHEM, a. s.**, so sídlom vo Svite, **Š.**, zastúpený **Mgr. Š.**, advokátom so sídlom vo Svite, **Š.**, o zaplatenie 5 000 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 Cpr 22/2012 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. augusta 2015, sp. zn. 1 CoPr 1/2015, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 407,02 eur na účet **Beňo & Partners**, advokátska kancelária, s. r. o. do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad rozsudkom z 29. októbra 2014 č. k. 17 Cpr 22/2012-143 zastavil konanie o zaplatenie 547,62 eur s príslušenstvom. Žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 4452,38 eur s 9 % úrokom z omeškania od 17. októbra 2012 do zaplatenia a 1738,48 eur trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy z 31. decembra 2003. Pracovný pomer uzavrel na dobu neurčitú od 1. januára 2004 a pracoval u žalovaného do augusta 2012. Po čiastočnom späťvzati žaloby podaním z 20. decembra 2013 do sumy 547,62 eur zostal predmetom konania nárok na zaplatenie mzdy za prácu v noci a za prácu nadčas. Žalovaný uznal nárok na zaplatenie sumy 138,58 eur z titulu nočnej práce. Sporným bol výkon práce žalobcu nadčas. Vychádzajúc zo žalobcom predloženej špecifikácie vypracovanej spoločnosťou EKOJEN

s. r. o. žalobcom uplatnený nárok po čiastočnom späťvzatí žaloby pozostával zo sumy 507,20 eur za rok 2009, zo sumy 1622,43 eur za rok 2010, zo sumy 1481,07 eur za rok 2011 a zo sumy 841,68 eur za rok 2012. Podkladom pre výpočet mzdy za prácu nadčas boli záznamy o prevádzke vozidla predložené žalovaným. Sporným medzi účastníkmi zostalo to, aký dôkaz preukazuje objem odpracovaných hodín žalobcom. Podľa žalobcu rozhodujúcim má byť záznam o prevádzke vozidla a podľa žalovaného výstup z tachografu. V zmysle článku 3 ods. 1 Nariadenia Rady EHS č. 3821/85 záznamové zariadenie (tachograf) sa inštaluje a použije vo vozidlách evidovaných v členskom štáte používaných na cestnú dopravu okrem vozidiel uvedených v článku 3 nariadenia č. 561/2006, pričom táto výnimka sa nevzťahuje na vozidlo riadené v rámci trvania pracovného pomeru žalobcom. Nebolo možné sa stotožniť s tvrdením žalovaného o tom, že záznam z tachografu je rozhodujúcim pre posúdenie objemu práce vodiča vozidla. Pre posúdenie objemu práce vodiča možno vychádzať z predložených záznamov o prevádzke vozidla, vypisovaných vodičom a kontrolovaných nadriadeným, ktorý mal možnosť správnosť údajov overiť a následne ich potvrdiť podpisom. V zázname o prevádzke vozidla, časť práce vodiča možno rozčleniť na jazdu, naloženie, vyloženie tovaru, technické závady, čakanie a colné odbavenie. Tachograf zaznamenáva jazdu, inú prácu, pohotovosť a odpočinok. Je preukázané, že na tachografe každé zastavenie vozidla sa zobrazí ako odpočinok, hoci odpočinok vodič nemá. Výkon práce vodiča nie je preto objektívne možné vyčísliť podľa výstupu z tachografu. Bolo preukázané, že žalobca pre dodržanie zásad povinného odpočinku vodiča niekedy v čase nakládky a vykládky použil režim odpočinok. Záväznosť údajov z tachografu nevyplýva z Nariadenia Rady EHS č. 3821/85. Zmyslom tohto nariadenia je bezpečnosť vodičov pri jazde. Údaje zistené zo záznamov o prevádzke vozidla korešpondujú s § 8 ods. 3 Zákona č. 462/2007 Z. z. Je nepochybné, že vodič vykonával prácu, i keď vozidlo stojí (napríklad rešpektujúc svetelné znamenie na križovatke), i keď vykonával nakládku a vykládku. Skutočnosť tvrdená žalovaným, že v prípade uznania nároku žalobcu za prácu nadčas by došlo k porušeniu nariadení Európskej únie, najmä nariadenia č. 561/2006 stanovujúceho pravidlá o časoch jazdy, prestávkach a dobách odpočinku vodičov, nie je dôvodom na to, aby súd žalobcovi nepriznal právo na zaplatenie mzdy za prácu nadčas skutočne žalobcom vykonanú. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ustanovenie § 4 ods. 7 Zákona č. 462/2007 Z. z., súd prvého stupňa ustálil, že toto ustanovenie upravuje výkon práce počas pracovnej pohotovosti, pričom žalobca v konaní neuplatnil nárok za prácu nadčas vykonanú počas pracovnej pohotovosti, počas ktorej zamestnanec nie je v práci, ale v prípade potreby je dosiahnuteľný. Žalovaný v konaní nenamietal výšku mzdy za prácu nadčas, nepredložil

na preukázanie svojich tvrdení výpočet rozsahu práce nadčas realizovanej žalobcom, predložil len záznam z tachografu. Žalovaný nespochybnil špecifikáciu nároku predloženého žalobcom, a preto na odstránenie rozporov nebolo dôvodné nariadenie znaleckého dokazovania. Súd prvého stupňa nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným, pretože ich považoval za neúčelné a nehospodárne. Pre právne posúdenie veci nebolo potrebné vypočítať zamestnanca Inšpektorátu práce, zamestnanca spoločnosti EKOJEN s. r. o. k spôsobu výpočtu práce nadčas, pretože jej výška sporná nebola. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom z 31. augusta 2015 sp. zn. 1 CoPr 1/2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s výnimkou výroku o čiastočnom zastavení konania a výroku o trovách konania (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 1467,43 eur a uložil žalovanému túto zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že za hodnoverné dôkazy, umožňujúce ustáliť rozsah práce nadčas vykonanej žalobcom, je potrebné považovať predložené záznamy o prevádzke vozidla, ktoré boli podkladom pre výpočet mzdových nárokov žalobcu za prácu nadčas nezúčtovanú v jeho mzde. Tento výpočet bol vypracovaný spoločnosťou EKOJEN s. r. o., pričom o správnosti tohto výpočtu nie je dôvod pochybovať. Tieto záznamy vypísal samotný žalobca ako vodič, avšak údaje v nich obsiahnuté podliehali kontrole zo strany príslušného zamestnanca žalovaného. Zo záznamu vyplýva trvanie jazdy, naloženie a vyloženie tovaru, technické závady, čakanie a colné odbavenie. Doba vykonávania týchto činností predstavuje pracovný čas žalobcu, čo je zrejmé z § 8 Zákona č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave. Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej vecne správne a ako takého odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového súdu o trovách konania, pretože súd prvého stupňa nesprávne ustálil mieru úspechu a neúspechu účastníkov v konaní a nezohľadnil, že pri 89 % úspechu žalobcu v konaní, ktorému zodpovedá 11 % úspech žalovaného, má nárok na 78 % náhrady trov konania z celkovej vyčíslenej sumy 1881,32 eur, teda na sumu 1467,43 eur, preto v tejto časti odvolací súd postupom podľa § 220 O. s. p. rozsudok zmenil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania v uvedenej výške. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil ust. § 224 ods. 1 O. s. p.

a § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že úspešný žalobca náhradu trov odvolacieho konania nežiadal priznať.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd rozsudok zrušil, vrátane rozhodnutia súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. t. j., že mu postupom oboch súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom a dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. t. j., že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Poukázal na to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v predmetnej veci, pretože na preukázanie vykonanej práce predložil záznamy o prevádzke vozidla ako dôkaz o vykonanej práci nad určený týždenný pracovný čas napriek tomu, že súčasne nepracoval. Žalovaný vopred žiadnu pracovnú pohotovosť a prácu počas nej podľa záznamov o prevádzke vozidla nenariadil a s touto nesúhlasil, pretože žiadne nevyhnutné úlohy zabezpečovať nepotreboval. Preto žalovaný podal návrh na vykonanie dokazovania výsluchom pracovníka Inšpektorátu práce, ktorý na podnet žalobcu kontroloval žalovaného. Potreba výsluchu zamestnanca Inšpektorátu práce bola naliehavá, pretože žalobca súdom uloženú povinnosť z 8. januára 2014 – predložiť zápis z vykonanej kontroly nesplnil. Súd tento návrh na doplnenie dokazovania odmietol a takto nedošlo k riadnemu vykonaniu dôkazných prostriedkov, ktoré žalovaný navrhol. Tým došlo k znemožneniu realizácie procesných práv žalovaného podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a k porušeniu základného práva žalovaného na spravodlivý proces, ktorý zaručuje článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd sa riadil rovnakými úvahami ako súd prvého stupňa, za hodnoverné dôkazy považoval predložené záznamy o prevádzke vozidla, ktoré boli následne podkladom pre prácu nadčas, ktorá nebola zúčtovaná v mzde žalobcu. Rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie na ňom teda trpí rovnakými vadami ako konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, pretože odvolací súd mal možnosť doplniť dokazovanie podľa § 213 ods. 4 O. s. p., teda aj v tomto ohľade je založená prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a jeho dôvodnosť.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného sa pridržiaval rozhodnutí oboch stupňov súdov a navrhol dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 243a ods. 1 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj *Roseltrans proti Rusku*, rozsudok z roku 2005). Vo veci *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali

vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Právoplatnosť rozhodnutia súdu môže byť prelomená iba výnimočne a výlučne len za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, treba prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Občiansky súdny poriadok upravuje takto podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

Dovolaniem možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolaniem žalovaného je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O. s. p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú

vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

K tej časti dovolania, v ktorej žalovaný namieta nesprávnosti postupu súdov v procese dokazovania a hodnotenia jeho výsledkov, prípadne pri obstarávaní skutkových podkladov pre rozhodnutie, dovolací súd uvádza nasledovné:

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (vid' tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Dovolaateľ za porušenie procesných oprávnení zakladajúcich vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. označil aj postup odvolacieho súdu, ktorý podľa jeho názoru neodstránil pochybenia súdu prvého stupňa a nedoplnil dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov a pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania zaujal rovnaké stanovisko ako

súd prvého stupňa. Pri hodnotení dôkazov ide o činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (viď § 243a ods. 2 O. s. p.) a už preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané prvostupňovým alebo odvolacím súdom.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Keďže dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 a § 239 O. s. p. prípustné, nepotvrdila sa existencia dovolateľom namietanej procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 O. s. p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa najvyšší súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.) a trovy aj vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárie za dva úkony právnej služby poskytnutej žalobcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného a ďalšou poradou so žalobcom (klientom) (§ 13a ods. 1 písm. b/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 písm. vyhlášky vo výške 161,01 eur, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky, miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (17,16 eur) predstavuje spolu 339,18 eur. So zreteľom na to, že právny zástupca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty, je potrebné k tejto sume pripočítať aj DPH vo výške 20 % (§ 18 ods. 3 vyhlášky), čo predstavuje sumu 67,84 eur. Celkom takto trovy dovolacieho konania žalobcu predstavujú sumu 407,02 eur. Najvyšší súd nepriznal žalobcovi náhradu za uplatňovaný úkon právnej pomoci – vyjadrenie k odvolaniu, pretože tento úkon nebol žalobcovi poskytnutý v dovolacom konaní, ako vyplýva zo samotnej jeho povahy.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. júna 2016

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. M.